

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Михайло Коцюбинський

ЦІПОВ'ЯЗ

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Михайло Коцюбинський

Ціпов'яз

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Коцюбинський М.

Ціпов'яз / М. Коцюбинський — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого», — (ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

«Ціпов'яз» Михайла Коцюбинського – соціально-побутове оповідання, присвячене темі непримиренності інтересів багатіїв і бідного населення***. . Найвідомішими творами автора є «Тіні забутих предків», «Intermezzo», «Дорогою ціною», «Цвіт яблуні», «Ялинка», «Хо», «В путях шайтана», «На камені», «Під мінаретами» тощо. Михайло Коцюбинський – український письменник-імпресіоніст, майстер психологічної прози.

© Коцюбинський М.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Михайло Коцюбинський

ЦІПОВ'ЯЗ

Тихою ходою, ледве ступаючи натомленими ногами по свіжій ріллі, йшов за плугом парубок Семен Ворон. Сиві круторогі воли, помахуючи рогатими головами, поспішались з гори в долину на спочинок, бо Семен нині трохи припізнівся, доорюючи панський лан. Справді, було нерано. Осіннє сонце давно вже сховалось за горою, забрало з собою й проміння; лиш холодне небо кидало на чорну землю блакитне сяйво, дихало холодом й вогкістю.

Сумна та непривітна картина була перед очима в Семена: справа і зліва, скільки оком захопиш, чорніли свіжою ріллею зорані на зяблю гори, а в ярах та видолінках було ще чорніше, ще сумніше... Десь далеко, край небосхилу, здіймалась сива імла, виповняла повітря... Чорними ярами покотився білий туман, одежа вкрилась дрібненькою россою... Вогкий холод зціплював кров у жилах, доймав до костей... Вгорі – темне, непривітне небо, долі – холодна, мокра земля і більш нічого...

І втома від цілоденної важкої праці, і холод, і ся сумна картина мимохіть насували мрію про теплу хату, гарячу страву, суху постіль, а Семенові якраз треба було ночувати в полі, укупі з нічліжанами, такими ж наймитами, як і він, бо до економії було далеко. Так пан звелів, щоб парубки не згаяли часом якої годинки... Семен важко зітхнув, згадавши про се, і поспішився за волами, що саме збігали з гори в долину, де табором розташувались на ніч парубки.

Семен розпряг волів, пустив їх на пашу, а сам примостився біля парубків. Нічліжани вечеряли, чим хто мав. Страви не варили, багаття не розкладали, бо лісу не було поблизу. Семен витяг з торбинки хліба, кілька яблук і намацав насподі шматок сала, котрого він не клав туди. «Домна!» – промайнуло в голові його, і він почув, що якийсь промінь закрив його серце, осяяв пітьму, що оповила дитину, розвіяв густий туман... Так, се його Домна піклується про його, сирота, наймичка, що служить разом з ним у дворі; його любя Домна, що незабаром стане його вірною дружиною. Бідна дівчина! Скільки вона горя прийняла від тих самих панів, на котрих робить! Скільки наруги! І чому вона мусить так тяжко працювати на шматок хліба, той гіркий та солоний шматок, коли панночка, дочка дідича, живе в розкоші, нічого не роблячи? Чому вона родилась бідною мужичкою, чом не панночкою? Чого в них така неоднакова доля?..

Семен стривожився. Він помітив, що з ним починає діятись те, чого він так боявся. «Дурні думки», як він називав їх, «дурні питання», на які він не вміє дати відповіді, починають мучити його, заколючувати спокій, гнобити серце й мозок.

– Хай йому цур! – сплюнув Семен і рішивсь відкараскатись від дурних думок. Він глянув на зоране поле і сливе силоміць напямив свої думи на щоденну роботу. «Скільки-то ще доведеться виорать панського лану? Чи встиємо за два дні?.. Де там, де там! Ще того поля – безмір! І скільки ж то ланів, скільки тої землі в одного чоловіка? Чому се так, що пан має необмежені ґрунта, а мені не дав бог і клаптика землі?» – непомітно для себе звернув Семен на тую ж стежку. «От тепер, – марив Семен, – пан сидить десь біля стола в гарній теплій хаті, а Домна подав на стіл вечерю, гарячі, смачні страви, а я, напрацювавшись за цілий день на полі, натомившись, що й ногами не здвигну, мушу, мов пес той, мерзнути на мокрій землі? Де ж правда?.. Боже! – схаменувся Семен. – Чого мене такі думки морочать? Адже розумні письменні люди (хоч би й брат мій Роман – нащо письменний, навіть за писаря в селі служить) кажуть, що так воно мусить бути, що інакше не буде... А пани? Адже вони дивляться у письмо, знають, що гріх, як на світі треба жити по правді, не те, що я – темний – дивлюсь і не бачу, мов той заєць, що лежить, витріщивши очі а нічого не бачить... Тільки... тільки... Чого ж се бог сотворив одного чоловіка, а не двох: пана й мужика? Чого се так? Чого?..»

Семен лежав горілиць, звертаючись з своїми питаннями до неба, а воно, холодне та темне, байдужно блимало зірочками у відповідь на ті гарячі питання бідного наймита.

І враз ізгадалися Семенові його літа дитячі. Ясно, виразно, мов перед очима, встала в його пам'яті одна подія, що розбуркала в десятилітньому хлопцеві мозок, вкинула в серце зерно нових, не діточих бажань.

Се було літом, саме в жнива, Семен пас худобу. Воли та телята розбрелися по толоці, а він, лежачи в холодку під полукипками, вигравав на сопілці якусь сумовиту думку. Думка обірвалася на тихому жалібному тоні, сопілка вислизнулася з рук, і Семен заплющив очі, заколисаний тою чудовою тишею, що буває виповнена усякими згуками: і дзвінкою піснею жайворонка, і дзижчанням польових мух, і тихим мелодійним шелестінням стиглого жита, підрізаного серпами.

Враз за полукипками, в житі, почулась розмова. Семен розплющив очі, підвівся і насторошив вуха.

– Нема там, доню, хоч шматочка хліба? – виразно почувся старечий голос.

– Нема, мамо... Таже вчора поїли... – розтявся дзвінкий, але сумний-пресумни голос. Затихло.

– Ні, я так не можу... сили не стає... Скільки ж то день морились голодом... а сьогодні й рісочки в роті не було, аж мене коло серця пече, аж мені млосно... А тут жни... Господи! Чи тому богові хліба шматка жалко для нас, бідних, чи що?.. От життя!.. І... де... та смерть... моя... заподіялася?.. – Чутно стало голосне хлипання, чутно було біль, муки голоду в тому плачу...

– Цить, доню, цить... не сварися з богом... перетерпімо...

Семена зняла цікавість, і разом якийсь страх обгорнув його. Він потихеньку обійшов полукипок, наблизився до жита і заглянув, що робиться на ниві. Картина, яку він побачив, дуже вразила його. На стерні, під полукипком, сиділи дві жінки. Молодиця, з блідим, змарнілим обличчям, з нервовим поспіхом витирала рукавом свої заплакані очі; стара сиділа непорушно, схиливши побіденну голову, і рясні сльози зрошали її старечий вид.

Семен почув, що його стиснуло щось коло серця. Він ніколи не бачив, щоб дорослі плакали в голоду, і якось зразу, дитячим чутливим серцем збагнув весь трагізм сцени. Рука його мимохіть опустилась на торбинку з хлібом, що висіла через плече. Та торбинка заважала йому, він се якось зразу почув, йому стало прикро, навіть соромно мати хліб... Скwapно, хапаючись, скинув він торбинку в хлібом і, весь червоний, засоромлений, наближавсь до жінок.

– Тітко!.. не плачте, тітко... ось хліб.

Семенові здалося, що то хтось другий проказав тії слова, – таким чудним, не своїм голо-сом були вони сказані.

Молодиця здивовано глянула на Семена червоними від сліз очима і нічого не відповіла. Стара ще дужче заплакала. Семен стояв ні в сих, ні в тих, тримаючи в руках торбинку, не знаючи, чи залишитися тут, чи тікати... Кров прилинула йому до голови, в ушах зашуміло... Семен впустив на землю торбинку, а сам метнувся назад... Він біг стернею, наче тікав від кого, і чув, що йому чогось соромно, що в серці здійсмається злість, а проти кого злість – він і сам не знав. Йому хотілось зігнати ту злість на чім-небудь, і він пожбурнув ціпком у корову, що паслась на межі.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.